

MONICA RITTERBAND

Født i 1955 og uddannet journalist. Har været ansat på blandt andet Weekendavisen, [kulturreporter] TV-avisen [studievært] og Carlsberg A/S, [informationschef og underdirektør].

I 1997 kastede hun sig ud i et liv som kunstner og designer. Hun har designet for Morsø Jernstøberi, Royal Copenhagen, Georg Jensen Damask med flere. Hun skaber mosaikker og skulpturer, fortrinsvis store stålskulpturer til det offentlige rum. Derudover skriver hun kunstanmeldelser, klummer og bøger.

Hun er tre gange kåret som årets kunstner. I 2010 modtog hun den internationale og eftertragtede designpris "Red Dot Design Award".

MIT LIV skrives på skift af:

Trine Gadeberg, performer

Elsebeth Gerner Nielsen, rektor, Designskolen Kolding

Monica Ritterband, kunstner, designer og journalist

Annamette Fuhrmann, journalist og forfatter

Illustration: Colourbox

Dagens ret: lys, luft og bønner

LIGE FOR NYLIG er der blæst en historie rundt på både Facebook og i diverse trykte medier verden over om et ungt ægtepar, som påstår, at de i ni år har levet stort set udelukkende af lys og ilt. Og i de første tre år, fra de påbegyndte denne besynderlige og noget magre diæt, ikke indtog så meget som en dråbe vand.

De erkender dog, at de nogle få gange om ugen nu spiser et enkelt stykke frugt. Sult og afmagring, udtæring og deraf følgende død eksisterer ikke i deres kaloriellette univers, og når de ikke bruger penge på mad (og toiletpapir, har man lyst til at tilføje), ja, så har de masser af økonomi til at rejse verden og sælge budskabet om det lykkelige liv som "breatharians".

Det unge ægtepar, som har fået to børn, udelukkende avlet på ilt og lys, viser sig lykkeligt frem for alverdens medier. "Mad og vand er helt unødvendigt for os mennesker, blot man er i ét med naturen," siger de storsmilende med sunde og runde æblekinder.

Parret har fået tusindvis af følgere og likes på nettet. At mennesket kun kan klare sig i få dage uden vand og få uger uden fast føde er et faktum, der ikke tillægges opmærksomhed, hverken fra det luftige par eller den kulørte del af pressen.

JEG BLIVER FULDST/ENDIG UDMARVET ved tanken. Er vi i sådan en overflodssituation, at vi af bar kedsomhed eller mangel på meningsfuldhed overhovedet vil overveje at tro på svindlere?

Jeg er nu ikke selv gået ramt forbi. Jeg husker tilbage på min barndom, da den israelske tryllekunstner Uri Geller påstod, at han besad overnaturlige kræfter, som kunne få skeer til at bøje sig ved tankens kraft.

Der sad min far, mor og jeg foran tv-skærmen med en parade af gamle skeer,

som vi anvist af Geller gned på med ihærdighed og forhåbninger. Vi fulgte enhver angivelse dikteret af magikeren, som lod os vide, at han videreformidlede sine overjordiske kræfter til os dødelige seere via DR's sendemaster.

Skeerne forblev ubøjede, mine forældre og jeg måtte ærgerligt erkende, at vi ikke besad en stærk nok mental kraft til at føre Gellers forehavende ud ved sofabordet.

Det, der set i bakspejlet undrer mig mest, er, at han overhovedet blev taget alvorligt, af endog videnskabsfolk, og der skulle en amerikansk tryllekunstner til for at afsløre den ublu Geller. Som i øvrigt havde tjent formuer på at rejse rundt og være den nye messias.

SÅ HAR DER VÆRET SAI BABA I INDIEN. Ja, han kunne fremtrylle guldkæder og Rolexure med fingerknips foran sine mange tusinde tilhængere i sin ashram, hvor både internationale celebrities og ukendte flokkedes om den lille fede ulækre mand, som viste sig at misbruge små drengebørn, børn, som ikke turde sige fra over for oraklet.

Ja, jeg kender endog en kvinde, på min egen alder, som fortalte mig, at hun havde set hans guld-magi helt tæt på, og hun bedyrede, at der ingen svindel fandt sted. Hun troede fuld og fast på guruens imponerende evner. Kvinden er akademisk uddannet, og hvis man ikke spørger for meget til hendes hang til overtro, lyder hun almindeligvis helt normal og rationel.

OG SÅDAN ER LISTEN LANG. En god veninde, som jeg holder meget af og respekterer for sin analysekapacitet og præcision, har lige en lille prik, jeg skal leve med, og det er, at hun mener, at hun kan løfte sig op i en slags åndelig helikopter, befriet af sit jordiske hylster, og se, hvad der sker lige

rundt om hjørnet. Hold nu op, hvor har det medført diskussioner, og ja, også irritationer. Jeg henholder mig til naturlovene og videnskabens evidens og hun til, at alt ikke kan forklares. Om jeg kan modbevise det?

Det bliver til sidst en gang nudelsnak.

SÅ ER JEG OGSÅ STØDT på en anden kvinde, som er sagligheden selv og en superorganisator, og hun tror fuldt og fast på engle. Hvad skal jeg stille op med det?

Vi mennesker - hele vejen igennem historien - har åbenbart et behov for at tro på, at der er noget større og mere end os selv. Vi kan jo skele til verdens religioner, og her må vi konstatere, at miraklet er en stor del af showet. Moses kunne skille havet med et knips, og Jesus kunne gå på vandet og rejse sig fra døden og stige til himmels, og så var der jo også ham Gabriel, englen, som drønedede rundt som sendebud for godt 2000 år siden.

Og så var der Jomfru Maria som blev vældig frugtsommelig, men som alligevel hverken mistede mødom eller titlen som jomfru. Og det endda pænt langt tid inden fertilitetsbehandlingerne med reagensglasbørn var aktuel.

Ja, jeg må nok leve med min mere gumpepetunge og fantasiløse hverdag, hvor mirakler og magiske øjeblikke kun opstår som følge af levende menneskers hjertelighed og omsorg og overskud og ikke som gnister sendt fra himlen.

OG MED HENSYN TIL at leve af ilt og lys, så foretrækker jeg til hver en tid et liv med en mør bøf, to-tre kæmpe glas rødvin og gerne en overdådig og skidt-pyt kaloriebugnende dessert. Syndsforladelse, ja, det er noget, som jeg giver mig selv. Det er det, jeg tror på.